ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

8. listopadu 2011 *

Ve věci T-88/09,

Idromacchine Srl, se sídlem v Porto Marghera (Itálie),

Alessandro Capuzzo, s bydlištěm v Mirano (Itálie),

Roberto Capuzzo, s bydlištěm v Mogliano Veneto (Itálie),

zastoupení W. Viscardinim a G. Donà, avocats,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené D. Grespanem a E. Righini, jako zmocněnci, ve spolupráci s F. Ruggeri Laderchim, avocat,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

jejímž předmětem je žaloba na náhradu škod údajně utrpěných z důvodu zveřejnění lživých informací v *Úředním věstníku Evropské unie*, jež zejména poškozují image a dobrou pověst společnosti Idromacchine, a to v rámci rozhodnutí Komise COM (2002) 5426 final, ze dne 30. prosince 2004, „Státní podpory – Itálie – Státní podpora N586/2003, N587/2003, N589/2003 & C 48/2004 (ex N595/2003) – Prodloužení tříleté dodací lhůty pro chemický tanker – Výzva k předložení připomínek podle čl. 88 odst. 2 [ES]“,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodaj) a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. února 2011,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Idromacchine Srl je společnost, která se zabývá stavbou námořních lodí a která působí zejména v odvětví výroby parních kotlů. Alessandro Capuzzo a Roberto Capuzzo jsou společníky této společnosti, přičemž každý z nich vlastní 50 % podíl na jejím základním kapitálu. Alessandro Capuzzo je předsedou správní rady této společnosti

a Roberto Capuzzo je jejím jednatelem. Společnost Idromacchine, A. Capuzzo a R. Capuzzo budou dále v tomto rozsudku dohromady nazýváni „žalobci".

2 V roce 2002 si společnost Cantiere navale De Poli SpA (dále jen „společnost De Poli") objednala u společnosti Idromacchine čtyři velké zásobníky na přepravu tekutého plynu na lodě *C.188* a *C.189*, jejichž stavbu společnost De Poli zajišťovala.

3 Stavba lodí *C.188* a *C.189* byla předmětem provozních podpor upravených nařízením Rady (ES) č. 1540/98 ze dne 29. června 1998 o podporách na stavbu lodí (Úř. věst. L 202, s. 1). Podle čl. 3 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení se provozní podpory přiznané stavitelům lodí schvalovaly při splnění určitých podmínek, přičemž tyto podpory nebyly přiznány zejména tehdy, když byly lodě dodány po více než třech letech od podpisu konečné smlouvy na jejich stavbu. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení však Komise Evropských společenství byla oprávněna prodloužit tuto lhůtu, pokud to odůvodňovala technická složitost daného projektu stavby lodi nebo prodlení způsobená neočekávanými, podstatnými a odůvodnitelnými narušeními pracovního programu loděnice v důsledku výjimečných okolností, nepředvídatelných a neovlivnitelných tímto podnikem. Toto prodloužení lhůty mohlo být Komisí schváleno pouze tehdy, oznámil-li jí dotyčný členský stát v souladu s článkem 2 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 [ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), žádost o prodloužení.

4 Dne 11. prosince 2003 oznámila Italská republika v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1540/98 Komisi žádost o prodloužení lhůty původně stanovené pro dodání lodí, včetně lodí *C.188* a *C.189*, jejichž stavbou byla pověřena zejména společnost De Poli.

5 V období od 5. února do 18. října 2004 Komise několikrát požádala italské orgány o doplnění informací týkajících se jejich žádosti o prodloužení lhůty původně stanovené pro dodání lodí. Uvedené orgány odpověděly na žádosti Komise ve stanovených lhůtách.

6 Dne 30. prosince 2004 oznámila Komise Italské republice své rozhodnutí Com (2002) 5426 final, ze dne 30. prosince 2004, „Státní podpory – Itálie – Státní podpora N586/2003, N587/2003, N589/2003 & C 48/2004 (ex N595/2003) – Prodloužení tříleté dodací lhůty pro chemický tanker – Výzva k předložení připomínek podle čl. 88 odst. 2 [ES]" (dále jen „sporné rozhodnutí").

7 Ve sporném rozhodnutí Komise zaprvé schválila v rámci předběžné fáze přezkumu oznámených podpor prodloužení dodacích lhůt stanovených pro lodě stavěné společností De Poli, a to poté, co dospěla k závěru, že podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1540/98 jsou splněny, a zadruhé se rozhodla zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES ohledně žádosti o prodloužení dodací lhůty pro chemický tanker stavěný jinou loděnicí.

8 Co se týče přezkumu žádosti o prodloužení dodacích lhůt stanovených pro lodě stavěné společností De Poli prováděného Komisí, Komise v bodě 10 písm. iii) sporného rozhodnutí uvádí:

„Pokud jde o lodě *C.196* a *C.197*, loděnice objednala u společnosti Idromacchine […], jedné z hlavních výrobců zásobníků, zhotovení zásobníků pro lodě *C.188* a *C.189*, sesterských lodí lodí *C.196* a *C. 197*. Během stavby lodí *C.188* a *C.189* prohlásil RINA

(Registro italiano navale) (italský certifikační orgán) rozestavěné zásobníky společnosti Idromacchine, určené pro výše uvedené lodě, za neshodující se s právními předpisy z důvodu výskytu vad.

[…] Zásobníky určené průvodně pro lodě *C.188* a *C.189*, které byly předmětem nové objednávky u jiného výrobce, byly tedy nainstalovány na lodě *C.197* a *C.196* s celkovým zpožděním v dodání v délce šesti měsíců, tedy po uplynutí lhůty stanovené ke dni 31.12.2003.

Zásobníky jsou nezbytnými součástmi k tomu, aby byla loď schválena pro přepravu tekutého plynu [; italské orgány] tvrdí, že zásobníky použité na lodích *C.188* [a] *C.189* – a na sesterských lodích *C.196* a *C.197* – musí splňovat přísné kvalitativní a bezpečností normy v námořní oblasti. Kromě toho podle prohlášení italských orgánů nemohla [námořní] loděnice [provozovaná společností De Poli] s ohledem na praxi společnosti Idromacchine přepokládat, že RINA vyjádří negativní stanovisko ke shodě zásobníků lodí *C.188* a *C.189 s* právními předpisy. Italské orgány rovněž uvádí, že za účelem vyřešení tohoto problému loděnice okamžitě začala s hledáním jiných dodavatelů na trhu. Společnost [G.] byla jediným dodavatelem, který souhlasil s výrobou nových zásobníků, které zjevně nemohly být dodány před 31.1.2004 a 31.3.2004; loděnice byla tudíž nucena požádat o odklad dodací lhůty.

[…]“ (neoficiální překlad)

9 V bodě 28 třetím pododstavci sporného rozhodnutí Komise uvádí, že „pokud jde o zásobníky, je třeba uvést, že je přinejmenším výjimečné, že výrobce zásobníků,

společnosti Idromacchine, nemohla vyrobit zásobníky (nezbytnou součást lodi) v souladu se stanovenými certifikačními normami, v důsledku čehož je nemohla dodat v dohodnutých lhůtách." *(neoficiální překlad)*

10 Komise v bodě 29 třetím pododstavci sporného rozhodnutí uvádí, že „co se týče zásobníků, je třeba konstatovat, že problémy způsobené tím, že společnost Idromacchine nemohla dodat zásobníky, tedy součásti, jež jsou nezbytné pro využívání lodi ke komerčním účelům, v souladu s podmínkami schváleného užívání, byly rovněž nepředvídatelné". *(neoficiální překlad)*

11 Bod 31 sporného rozhodnutí zní:

„Výrobce nebyl schopen dodat zásobníky v souladu se smluvními povinnostmi a [námořní] loděnice byla nucena objednat tyto součásti u jiného dodavatele, čímž se zpozdilo dokončení lodí *C.196* a *C.197* […] Nedodržení dodací lhůty u nezbytných dodávek je [společností De Poli] neovlivnitelné a tato společnost nemohla nijak zasáhnout […]". *(neoficiální překlad)*

12 Kromě toho je v tabulce 1 sporného rozhodnutí uvedeno, že zejména „nepoužitelnost vadných zásobníků pro sesterské lodě *C.188* a *C.189* v pokročilé fázi stavby donutila loděnici na tyto lodě nainstalovat zásobníky určené pro lodě *C-196* a *C.197*". *(neoficiální překlad)*

13 Konečně poslední bod sporného rozhodnutí, které bylo Italské republice oznámeno dne 30. prosince 2004, zní:

„[V] případě, že by tento dopis obsahoval důvěrné informace, které nemají být zpřístupněny, informujte prosím o tom Komisi ve lhůtě [patnácti] pracovních dnů od data převzetí. V případě, že Komise neobdrží odůvodněnou žádost v tomto smyslu v uvedené lhůtě, bude mít za to, že souhlasíte se zpřístupněním úplného závazného znění dopisu na následující internetové adrese". *(neoficiální překlad)*

14 Italské orgány nezaslaly Komisi žádnou žádost, aby nezveřejnila některé informace obsažené ve sporném rozhodnutí z důvodu, že jsou důvěrné.

15 Sporné rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 18. února 2005 (Úř. věst. C 42, s. 15).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

16 Žalobci předložili projednávanou žalobu na náhradu škody návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. února 2009.

17 Dne 11. března 2009 předseda druhého senátu Tribunálu zamítl žádost o anonymitu a důvěrnost údajů formulovanou žalobci. Dne 2. dubna 2009 Tribunál na žádost žalobců potvrdil zamítnutí jejich původní žádosti o anonymitu a důvěrnost údajů.

18 Vzhledem k tomu, že složení senátů Tribunálu bylo změněno, byl soudce zpravodaj přidělen ke čtvrtému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

19 Řeči účastnic řízení a odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 8. února 2011.

20 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– uložil Komisi z důvodu jejich majetkových újem náhradu škody ve výši 5 459 641,28 eur nebo náhradu škody ve výši případně určené Tribunálem, a to za období ode dne zveřejnění sporného rozhodnutí do dne vyhlášení rozsudku, zvýšenou o úroky z prodlení ode dne vyhlášení rozsudku do úplného zaplacení této částky, ve výši sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body,

– uložil Komisi z důvodu jejich nemajetkových újem náhradu škody společnosti Idromacchine, A. Capuzzovi a R. Capuzzovi, jejichž výše se určí *ex aequo et bono*, například v rozsahu odpovídajícím významnému procentnímu podílu, od 30 až 50 %, výše náhrady škody přiznané z důvodu majetkové újmy, a to za období ode dne zveřejnění sporného rozhodnutí do dne vyhlášení rozsudku, zvýšenou o úroky z prodlení ode dne vyhlášení rozsudku do úplného zaplacení této částky, ve výši sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body,

– uložil Komisi napravit image společnosti Idromacchine, A. Capuzza a R. Capuzza způsobem, který bude Tribunál považovat za nejvhodnější, například *ad hoc* zveřejněním v Úředním věstníku nebo dopisem adresovaným hlavním hospodářským subjektům daného odvětví, čímž dojde k opravě informací o společnosti Idromacchine uvedených ve sporném rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– žalobcům uložil náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

22 Článek 288 druhý pododstavec ES stanoví, že v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Evropské společenství v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jeho orgány nebo jeho zaměstnanci při výkonu funkce.

23 Z ustálené judikatury vyplývá, že ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů, musí být splněn souhrn podmínek, a to protiprávnost jednání vytýkaného orgánu,

existence skutečné škody a příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním a tvrzenou újmou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, Sb. rozh. s. II-5459, bod 95).

24 Pokud jde nejprve o podmínku týkající se protiprávného jednání vytýkaného dotyčnému orgánu, judikatura požaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I 5291, bod 42). Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné, rozhodujícím kritériem, jež umožňuje dojít k závěru o jeho splnění, je otázka, zda dotyčný orgán Společenství zjevným a závažným způsobem nedodržel meze své posuzovací pravomoci. Pokud tento orgán disponuje pouze velice malým, či dokonce žádným prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Camar a Tico, C-312/00 P, Recueil, s. I-11355, bod 54, a rozsudek Tribunálu ze dne 12. července 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 134).

25 Pokud jde dále o podmínku týkající se existence skutečné škody, může být odpovědnost Společenství založena pouze tehdy, když žalobci skutečně vznikla „skutečná a určitá“ škoda (rozsudky Soudního dvora ze dne 27. ledna 1982, Birra Wührer a další v. Rada a Komise, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, Recueil, s. 85, bod 9, a De Franceschi v. Rada a Komise, 51/81, Recueil, s. 117, bod 9; rozsudek Tribunálu ze dne 16. ledna 1996, Candiotte v. Rada, T-108/94, Recueil, s. II-87, bod 54). Žalobci přísluší, aby soudu Společenství předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu takové škody (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. května 1976, Roquette frères

v. Komise, 26/74, Recueil, s. 677, body 22 až 24, a rozsudek Tribunálu ze dne 9. ledna 1996, Koelman v. Komise, T-575/93, Recueil, s. II-1, bod 97).

26 Pokud jde konečně o podmínku týkající se existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou škodou, uvedená škoda musí dostatečně přímým způsobem vyplývat z vytýkaného jednání a toto jednání musí být rozhodující příčinou škody, byť neexistuje povinnost napravit veškeré škodlivé, byť vzdálené následky protiprávní situace (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091, bod 21, a rozsudek Tribunálu ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03, Sb. rozh. s. II-1291, bod 130, a citovaná judikatura). Je na žalobci, aby takovou příčinnou souvislost mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou škodou prokázal (viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, s. II-3841, bod 101, a citovaná judikatura).

27 Jestliže není splněna jedna ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství, musí být zamítnuty nároky na náhradu škody, aniž je třeba zkoumat, zda jsou zbývající dvě podmínky splněny (rozsudek Tribunálu ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, s. II-515, bod 37; v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, s. I-4199, bod 81). Soud Společenství není kromě toho povinen zkoumat tyto podmínky v předem daném pořadí (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, s. I-5251, bod 13).

28 V projednávané věci žalobci tvrdí, že utrpěli nemajetkové i majetkové újmy, které požadují nahradit. Tribunál považuje za vhodné nejprve přezkoumat návrh na náhradu jejich nemajetkových újem a poté návrh na náhradu jejich majetkových újem.

1. *K návrhu na náhradu nemajetkových újem*

29 Podle názoru žalobců, jak společnost Idromacchine, tak i A. Capuzzo a R. Capuzzo utrpěli nemajetkové újmy, které je jim třeba nahradit.

K nemajetkové újmě utrpěné společností Idromacchine

30 Co se týče údajné nemajetkové újmy utrpěné společností Idromacchine, je třeba přezkoumat podmínky vzniku odpovědnosti Společenství nejprve na základě podmínky týkající se protiprávního jednání vytýkaného Komisi, dále podmínky týkající se existence skutečné škody a konečně podmínky týkající se existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a tvrzenou újmou. Pouze pokud budou uvedené podmínky splněny, bude třeba dále zkoumat rozsah náhrady škody, na kterou bude mít společnost Idromacchine z tohoto důvodu nárok.

K protiprávnímu jednání vytýkanému Komisi

31 Ve svých písemnostech žalobci Komisi v podstatě vytýkají dvě protiprávní jednání.

32 Pokud jde o první typ protiprávního jednání vytýkaného Komisi, žalobci tvrdí, že došlo k porušení zásad řádné správy, řádné péče a respektování práv obhajoby, podle kterých měla Komise dát společnosti Idromacchine příležitost vyjádřit se před

přijetím sporného rozhodnutí, aby mohla prokázat, že za prodlení v dodání daných zásobníku nenese žádnou zodpovědnost.

33 Úvodem je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že řízení o kontrole státních podpor je vzhledem ke své obecné logice řízením zahájeným vůči členskému státu odpovědnému, s ohledem na jeho povinnosti vyplývající z práva Společenství, za poskytnutí podpory (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I 7869, bod 81, a citovaná judikatura).

34 Kromě toho se v řízení o kontrole státních podpor nemohou jiné zúčastněné strany než členský stát samy zúčastnit kontradiktorní diskuse s Komisí, obdobné té, která je zahájena ve prospěch zmíněného členského státu (viz rozsudek Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, bod 35 výše, bod 82, a citovaná judikatura).

35 Konečně v rámci řízení o kontrole státních podpor, stanoveného v článku 88 ES, musí být rozlišována předběžná fáze přezkumu podpor zavedená odstavcem 3 tohoto článku, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si mohla utvořit své prvotní stanovisko ohledně částečné nebo plné slučitelnosti dotčené podpory, a fáze vyšetřování ve smyslu odstavce 2 téhož článku. Pouze v rámci této fáze, která má umožnit Komisi, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva o ES Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily svá vyjádření (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, bod 34, a citovaná judikatura).

36 Z judikatury uvedené v bodech 33 až 35 výše tedy vyplývá, že Komise, která ve sporném rozhodnutí schválila prodloužení lhůt pro stavbu lodí prováděnou společností De Poli, nebyla povinna v rámci předběžné fáze přezkumu dotčených podpor společnost Idromacchine vůbec vyslechnout. Kromě toho tato společnost není třetí osobou v daném řízení, jelikož není ani příjemcem, ani konkurentem příjemce uvedených podpor.

37 Argumenty předložené žalobci v tomto ohledu tyto závěry nijak nevyvracejí.

38 Argument, podle kterého by v zásadě Komise dospěla k jiným závěrům, než které ve sporném rozhodnutí přijala, pokud by vyslechla společnost Idromacchine před přijetím sporného rozhodnutí, musí být zamítnut jako irelevantní. Takový argument totiž nijak nezpochybňuje závěr obsažený v bodě 36 výše v tom smyslu, že Komise vůbec nebyla povinna v rámci předběžné fáze přezkumu dotčených podpor společnost Idromacchine vyslechnout.

39 Kromě toho argument, podle kterého na základě skutkových okolností projednávané věci musí Tribunál dojít k závěru o porušení práv obhajoby, jak rozhodl na základě obdobných okolností ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 24. září 2008, M. v. Evropský veřejný ochránce práv (T-412/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 133 a 136), musí být zamítnut jako neopodstatněný. V tomto rozsudku totiž Tribunál konstatoval, že Evropský veřejný ochránce práv porušil zásadu kontradiktornosti tím, že jmenovitě uvedl úředníka v jednom ze svých rozhodnutí, které se zabývalo případem nesprávného úředního postupu, aniž ho předtím vyslechl, jak měl učinit podle právních předpisů, kterými byl vázán. Na rozdíl od skutkových okolností této věci Komise přitom nebyla v projednávané věci povinna vyslechnout společnost Idromacchine před přijetím sporného rozhodnutí.

40 V rozsahu, ve kterém žalobci tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy, jakož i zásady řádné péče a respektování práv obhajoby, které z ní vyplývají, když nevyslechla společnost Idromacchine před vydáním sporného rozhodnutí, je tedy třeba tyto žalobní důvody zamítnout jako neopodstatněné.

41 Co se týče druhého protiprávního jednání vytýkaného Komisi, dovolávají se žalobci zaprvé porušení profesního tajemství, jelikož Komise neměla ve sporném rozhodnutí společnosti Idromacchine jmenovitě přičíst chybné jednání, a zadruhé porušení zásady proporcionality, jelikož podle jejich názoru nebylo vůbec nutné v uvedeném rozhodnutí jméno společnosti Idromacchine zmiňovat. Žalobci tvrdí, že i kdyby bylo zjištěno, že společnost Idromacchine byla zodpovědná za prodlení v dodání lodí stavěných společností De Poli nebo že nedodala zásobníky odpovídající platným normám, nic to nemění na tom, že Komise zveřejnila jméno společnosti Idromacchine ve sporném rozhodnutí publikovaném v Úředním věstníku neprávem, když takové zveřejnění nebylo v projednávané věci nutné.

42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 287 ES členové orgánů Unie, členové výborů, jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Unie jsou povinni, a to i po skončení svých funkcí, nevyzrazovat takové informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů.

43 Nařízení č. 659/1999 opakuje povinnost Komise dodržovat profesní tajemství v rámci jejího přezkumu státních podpor. Bod 21 odůvodnění *in fine* uvedeného nařízení stanoví, že „při podávání informací veřejnosti by měla Komise dodržovat pravidla profesního tajemství v souladu s článkem [287 ES]“. Článek 24 téhož nařízení stanoví, že „Komise a členské státy, jejich úředníci a jiní zaměstnanci včetně nezávislých

odborníků zmocněných Komisí nesmí zveřejnit informace, které získali při používání tohoto nařízení a které jsou předmětem profesního tajemství“.

44 Článek 287 ES ani nařízení č. 659/1999 výslovně neuvádí, jaké informace jsou kromě obchodního tajemství profesním tajemstvím.

45 Podle judikatury mohou být informacemi, které jsou profesním tajemstvím, jak důvěrné informace, tak i obchodní tajemství (rozsudek Tribunálu ze dne 18. září 1996, Postbank v. Komise, T-353/94, Recueil, s. II-921, bod 86). Pokud jde obecně o povahu informací, které jsou obchodním tajemstvím, nebo jiných informací, které jsou profesním tajemstvím, je nejprve nutné, aby toto obchodní tajemství nebo tyto důvěrné informace byly známy pouze omezenému počtu osob. Dále se musí jednat o informace, jejichž zpřístupnění může způsobit vážnou újmu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám. Konečně je třeba, aby zájmy, jež by mohly být zasaženy zpřístupněním informace, byly objektivně hodné ochrany. Posouzení důvěrné povahy informace tak vyžaduje zvážení individuálních oprávněných zájmů, které brání jejímu zpřístupnění, a obecného zájmu, který požaduje, aby činnost orgánů Společenství probíhala při co nejširším dodržování zásady otevřenosti (viz rozsudky Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise, T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429, bod 71, a ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, Sb. rozh. s. II-4225, bod 65, a citovaná judikatura).

46 Je tedy třeba ve světle právních předpisů a judikatury uvedené v bodech 42 až 45 výše přezkoumat, zda, jak tvrdí žalobci, Komise porušila svou povinnost zachovávat profesní tajemství, jakož i zásadu proporcionality tím, že ve sporném rozhodnutí jmenovitě uvedla, že společnost Idromacchine nedodala zásobníky odpovídající platným normám a že nedodržela smluvní povinnosti.

47 V projednávané věci je třeba zaprvé konstatovat, že informace, jejíž podstata spočívá v tom, že společnost Idromacchine nebyla schopna společnosti De Poli dodat zásobníky odpovídající platným normám a smluvním podmínkám, byla Komisi sdělena Italskou republikou pouze pro účely dotčeného správního řízení zabývajícího se přezkumem podpor. Kromě toho, jak v podstatě a správně uvádí žalobci, se tato informace týká obchodních styků mezi těmito dvěma společnostmi. Obsah těchto informací má tedy v projednávané věci důvěrný charakter.

48 Zadruhé zpřístupnění informací uvedených v bodě 46 výše mohlo způsobit společnosti Idromacchine vážnou újmu. Bez ohledu na to, zda se Komise dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu, když konstatovala, že společnost Idromacchine jednala chybně při plnění svých smluvních povinností se společností De Poli, je třeba konstatovat, že zveřejnění skutkových okolností a posouzení Komisí, nepříznivě prezentujících společnost Idromacchine ve sporném rozhodnutí, mohlo společnosti Idromacchine každopádně způsobit vážnou újmu.

49 Zatřetí vzhledem k tomu, že zveřejnění informací uvedených v bodě 46 výše mohlo poškodit image a dobrou pověst společnosti Idromacchine, byl zájem této společnosti, aby taková informace nebyla zveřejněna, objektivně hoden ochrany.

50 Začtvrté ze zvážení zájmů vyplývá legitimní zájem společnosti Idromacchine na tom, aby její jméno nebylo ve sporném rozhodnutí zveřejněno, a obecný zájem na tom, aby takové zveřejnění nebylo neúměrné s ohledem na předmět sporného rozhodnutí.

51 Úvodem je třeba v tomto ohledu uvést, že zásada otevřenosti a požadavek transparentnosti veškerých jednání orgánů, jak jsou zakotveny v článku 1 EU a článcích 254 ES a 255 ES, v projednávané věci totiž vyžadují, aby v rámci přezkumu státních podpor přiznaných společnosti De Poli, se Komise ve sporném rozhodnutí výslovně vyjádřila k otázce, zda prodlení při stavbě dotčených lodí bylo způsobeno jednáním třetích osob či společnosti De Poli. Nicméně stačilo, aby Komise uvedla, že se jednalo o porušení smlouvy, a to buď velmi obecně ze strany dodavatele jednoho důležitého dílu dotčených lodí, nebo případně konkrétně ze strany dodavatele dotčených zásobníků, aniž bylo nutné v prvním či druhém případě uvést jméno dotyčného dodavatele, tak aby legitimní zájmy této osoby mohly být ochráněny.

52 Dále argumenty předložené Komisí za účelem prokázání, že se nedopustila pochybení tím, že zveřejnila jméno společnosti Idromacchine ve sporném rozhodnutí, nemohou obstát.

53 Argument Komise, který uvedla v rámci odpovědí na otázky Tribunálu, že bylo „z pohledu odůvodnění [sporného] rozhodnutí vhodné“ uvést jméno výrobce dotčených zásobníků, který byl „zvláště spolehlivý[, ale] který byl pro jednou původcem prodlení“, musí být odmítnut jako neopodstatněný. V rámci přezkumu dotčených podpor, který vedl k přijetí sporného rozhodnutí, byla totiž relevantní pouze otázka, zda Italská republika právně dostačujícím způsobem odůvodnila prodlení společnosti De Poli při dodání lodí, aniž mělo vyzrazení identity jednoho nebo několika dodavatelů, kteří se dopustili případných pochybení, která jsou důvodem uvedených prodlení, jakýkoliv vliv na závěr učiněný Komisí ve sporném rozhodnutí.

54 Kromě toho argumenty Komise, že pokud by jméno dodavatele dotčených zásobníků nebylo ve sporném rozhodnutí uvedeno, nezabránilo by to veřejnosti vyzradit identitu dodavatele z toho důvodu, že dotčené hospodářské odvětví je velmi omezené, je složeno ze specialistů a že mezi společnostmi De Poli a Idromacchine existuje spor, o kterém tisk informuje a který probíhá před soudem v Benátkách (Itálie), musí být rovněž odmítnuty jako neopodstatněné. Tyto okolnosti totiž nezpochybňují závěr, podle kterého Komise tím, že identifikovala společnost Idromacchine jako odpovědnou za prodlení v dodání, zveřejnila ve sporném rozhodnutí skutkové okolnosti a posouzení, jmenovitě prezentující tuto společnost jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet své smluvní povinnosti, i když takové zveřejnění nebylo s ohledem na předmět sporného rozhodnutí nutné.

55 Konečně argumenty Komise, podle kterých ve sporném rozhodnutí vycházela pouze z informací, které jí předložila Italská republika, a podle kterých z článků 24 a 25 nařízení č. 659/1999 a bodu 25 a násl. sdělení Komise C(2003) 4582 ze dne 1. prosince 2003 o profesním tajemství v rozhodnutích o státních podporách (Úř. věst. C 297, 9.12.2003, s. 6) vyplývá, že Italské republice příslušelo označit informace, které pokládala za profesní tajemství, musí být odmítnuty jako neopodstatněné. I když uvedená ustanovení v podstatě stanoví, že Komise oznámí své rozhodnutí dotyčnému členskému státu, který má v zásadě patnáct dnů na to, aby namítnul důvěrnost informací, které považuje za profesní tajemství, nezbavují Komisi její povinnosti podle článku 287 ES nevyzrazovat profesní tajemství a nebrání tomu, aby Komise z vlastní iniciativy rozhodla nezpřístupnit informace, které považuje za profesní tajemství, i když od dotyčného členského státu neobdržela žádost v tomto smyslu. Kromě toho, i kdyby bylo možné předpokládat, že Italská republika jednala chybně, když předala Komisi mylné informace a neinformovala ji o důvěrné povaze informací týkajících se obchodních styků mezi společnostmi Idromacchine a De Poli, taková pochybení

nemohou zpochybnit závěr, podle kterého se Komise mohla v každém případě z vlastní iniciativy rozhodnout nezveřejnit informace, které jsou profesním tajemstvím.

56 Zveřejnění skutkových okolností a posouzení, jmenovitě prezentujících společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti, ve sporném rozhodnutí tudíž představuje porušení povinnosti profesního tajemství stanovené v článku 287 ES. Vzhledem k tomu, že tato povinnost má chránit práva přiznaná jednotlivcům a že Komise nedisponuje širokým prostorem pro uvážení v otázce, zda se v konkrétním případě odklonit od pravidla důvěrnosti, je třeba konstatovat, že toto porušení práva Společenství postačuje k prokázání existence dostatečně závažného porušení ve smyslu judikatury uvedené v bodě 24 výše.

57 Ve světle všech výše uvedených úvah je třeba konstatovat, že se Komise tím, že porušila povinnost zachovávat profesní tajemství, dopustila pochybení, které může zakládat mimosmluvní odpovědnost Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES.

58 Za těchto okolností je přezkum posledního žalobního důvodu žalobců, podle kterého Komise rovněž porušila zásadu proporcionality tím, že ve sporném rozhodnutí zveřejnila skutkové okolnosti a posouzení, jmenovitě prezentující společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti, bezpředmětný. I kdyby bylo nutné konstatovat, že zásada proporcionality byla porušena, v žádném případě by to žalobcům neumožnilo získat v projednávané věci za újmy, kterých se dovolávají, náhradu, která by byla větší co do povahy nebo částky, než kterou mohou získat z důvodu, že Komise porušila povinnost profesního tajemství. O tomto žalobním důvodu není tudíž třeba rozhodnout.

K existenci skutečné škody

59 Žalobci v podstatě tvrdí, že společnost Idromacchine utrpěla nemajetkovou újmu spojenou s poškozením její image a dobré pověsti, jelikož byla ve sporném rozhodnutí jmenovitě prezentována jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti.

60 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak vyplývá z formulací uvedených ve sporném rozhodnutí a zopakovaných v bodech 8 až 12 výše, že Komise jmenovitě prezentovala společnost Idromacchine zejména jako společnost, která nebyla schopna vyrobit zásobníky odpovídající certifikačním normám [viz bod 10 písm. iii), bod 28 třetí pododstavec a bod 29 třetí pododstavec sporného rozhodnutí] a která nebyla schopna dodat dotčené zásobníky v souladu se smluvními povinnostmi (viz bod 31 sporného rozhodnutí), takže se společnost De Poli musela obrátit na jiný podnik, aby byla její poptávka uspokojena. Takovéto formulace, které prezentují společnost Idromacchine v nepříznivém světle jako podnik, který není schopen nabídnout služby odpovídající platným normám, a tudíž dodržovat smluvní povinnosti, tedy mohou poškodit její image a dobrou pověst, které mají samy o sobě obchodní hodnotu, což ostatně Komise ve svých písemnostech nepopírá.

61 Kromě toho je třeba upřesnit – stejně jako když Tribunál rozhodl v bodě 150 rozsudku M. v. Evropský veřejný ochránce práv, bod 39 výše, že samotné zveřejnění rozhodnutí Evropského veřejného ochránce práv na jeho internetové stránce, které jmenovitě spojovalo žalobce ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, s případem nesprávného úředního postupu, poškodilo uvedeného žalobce skutečným a určitým způsobem – že pouhé zveřejnění sdělení týkajících se jmenovitě společnosti Idromacchine v rámci sporného rozhodnutí v Úředním věstníku stačí k tomu, aby bylo prokázáno, že tato společnost utrpěla skutečnou a určitou škodu.

62 Kromě toho i kdyby, jak tvrdila Komise na jednání, bylo třeba dojít k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když ve sporném rozhodnutí konstatovala, že společnost Idromacchine jednala chybně při plnění svých smluvních povinností vůči společnosti De Poli, nic to nemění na tom, že skutkové okolnosti a posouzení, jmenovitě prezentující společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti, poškozují image a dobrou pověst společnosti Idromacchine. Nadto je tato újma vlastní společnosti Idromacchine a je odlišná od újmy vyplývající z případných nesprávných posouzení, kterých se dopustila Komise nebo Italská republika, když došly k závěru, že tato společnost byla zodpovědná za prodlení v dodání dotčených zásobníků.

63 Je tedy třeba konstatovat, že image a dobrá pověst společnosti Idromacchine byla poškozena.

K existenci příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a tvrzenou újmou

64 Žalobci v podstatě tvrdí, že existuje přímá příčinná souvislost mezi porušeními povinnosti profesního tajemství a zásadou proporcionality na straně jedné a poškozením image a dobré pověsti společnosti Idromacchine na straně druhé.

65 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že image a dobrá pověst společnosti Idromacchine by nebyla poškozena, kdyby Komise ve sporném rozhodnutí nezveřejnila skutkové okolnosti a posouzení, jmenovitě prezentující společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti. Argumenty Komise, podle kterých neexistuje

dostatečně přímá příčinná souvislost mezi jejími údajnými pochybeními a újmami dovolávanými žalobci, nelze přijmout.

66 Zaprvé argumenty Komise, že újmy utrpěné žalobci jsou přičitatelné buď společnosti De Poli, která v rámci řízení o státních podporách tvrdila, že prodlení při stavbě lodí jsou způsobena zejména jednáním společnosti Idromacchine, nebo Italské republice, která předložila Komisi mylné informace, je třeba odmítnout jako neopodstatněné.

67 I kdyby muselo být rozhodnuto, že společnost De Poli dodala mylné informace týkající se společnosti Idromacchine Italské republice, která je neprávem předložila Komisi a nesdělila jí, že uvedené informace musí být chráněny profesním tajemstvím, nic by to nezměnilo na tom, že bezprostřední příčinou újmy společnosti Idromacchine v tomto ohledu není předložení údajně mylných informací společností De Poli nebo Italskou republikou, ale skutečnost, že Komise zveřejnila ve sporném rozhodnutí skutkové okolnosti a posouzení, jmenovitě prezentující společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti, i když takové zveřejnění nebylo s ohledem na předmět sporného rozhodnutí nutné.

68 Zadruhé na rozdíl od toho, co Komise tvrdila na jednání poté, co žalobci uvedli v odpověď na ústní otázky položené Tribunálem, že soud v Benátkách vydal v prosinci 2009 rozsudek, kterým potvrdil, že společnost De Poli neporušila smluvní povinnosti vůči společnosti Idromacchine, takový rozsudek nijak neovlivňuje zjištění, podle kterého by image a dobrá pověst společnosti Idromacchine nebyly poškozeny, kdyby Komise ve sporném rozhodnut nezveřejnila její jméno.

69 Ve světle všech úvah uvedených v bodech 31 až 68 výše je třeba dojít k závěru, že všechny tři podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 228 druhého pododstavce ES jsou splněny, a tedy určit výši náhrady škody, která musí být společnosti Idromacchine přiznána za nemajetkovou škodu, kterou utrpěla.

K náhradě nemajetkové újmy utrpěné společností Idromacchine

70 V souvislosti s náhradou za poškození image a dobré pověsti společnosti Idromacchine, žalobci požadují zaprvé náhradu určenou *ex aequo et bono*, dále přiznání kompenzačních úroků za období od zveřejnění sporného rozhodnutí do dne vyhlášení rozsudku a úroky z prodlení za období od vyhlášení rozsudku do úplného zaplacení přiznaných náhrad a konečně uložení opatření, která mají napravit image a dobrou pověst společnosti Idromacchine.

71 Na prvním místě je k návrhu žalobců, aby Komise zaplatila náhradu za poškození určenou *ex aequo et bono*, třeba uvést, že v odpověď na ústní otázky položené Tribunálem na jednání žalobci upřesnili, že vzhledem k tomu, že nemajetkovou škodu nelze vyčíslit, navrhují pouze čistě indikativně, aby jim Tribunál přiznal v tohoto titulu náhradu odpovídající částce rovnající se 30 až 50 % částky, kterou požadují z titulu jejich majetkových újem, tedy částku přibližně od 1 637 892 do 2 729 820 eur.

72 Zaprvé, co se týče faktorů, o kterých mají žalobci za to, že zhoršují jejich újmy, pokud Komise „opakovaně šíří negativní publicitu týkající se společnosti Idromacchine“,

odkazují tito žalobci na skutečnost, že sporné rozhodnutí bylo nejprve uvedeno v rozhodnutí Komise, ze dne 4. července 2006, o státní podpoře, kterou má Itálie v úmyslu uskutečnit ve prospěch společnosti Cantieri Navali Termoli S.p.A) (Úř. věst. L 383, s. 53), dále v rozhodnutí 2008/C 208/07, ze dne 16. dubna 2008, „Státní podpora – Itálie – Státní podpora C 15/08 (ex N 318/07, N 319/07, N 544/07 a N 70/08) – Prodloužení tříleté dodací lhůty na 4 tankery pro chemikálie vyrobené společností Cantiere Navale de Poli“ (Úř. věst. C 208, s. 14) a, konečně, v rozsudku Tribunálu ze dne 12. listopadu 2008, Cantieri Navali Termoli v. Komise (T-70/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) (Úř. věst. C 6, s. 25).

73 I když je pravda, že v těchto dvou rozhodnutích a rozsudku uvedených v bodě 72 výše, které byly zveřejněny v Úředním věstníku, se odkazuje na sporné rozhodnutí, je třeba každopádně konstatovat, že v nich není uvedeno žádné nové sdělení týkající se skutkových okolností a posouzení, jmenovitě prezentujících společnost Idromacchine jako společnost, která nebyla schopna dodat společnosti De Poli výrobky odpovídající platným normám a dodržet smluvní povinnosti. Za těchto podmínek nemohou tato dvě rozhodnutí nebo tento rozsudek zhoršit nemajetkovou újmu společnosti Idromacchine.

74 Zadruhé je třeba uvést, že žalobci nepřekládají žádné vysvětlení, které by podpořilo jejich návrh na přiznání náhrady odpovídající 30 až 50 % částky ve výši 5 459 641,28 eur, kterou požadují jako náhradu za jejich majetkové újmy. I když zpřístupnění informací nepříznivě prezentujících společnost Idromacchine veřejnoprávním orgánem jako je Komise by skutečně mohlo poškodit image a dobrou pověst této společnosti, žalobci nepředložili žádný argument nebo důkaz, který by umožnil pochopit důvody, na základě kterých takové částky představují spravedlivou kompenzaci za poškození image a dobré pověsti společnosti Idromacchine. V tomto ohledu lze především konstatovat, že nebylo uvedeno, že tyto částky mají jakýkoliv vztah k investičním nákladům, které společnost Idromacchine vynaložila na vytvoření a zachování své image a dobré pověsti. Kromě toho žalobci nepředložili žádný argument nebo důkaz, že tyto částky,

které jsou 12 až 20krát vyšší, než je částka 133 500 eur odpovídající průměrnému ročnímu zisku společnosti Idromacchine, kterého podle svého vyjádření dosáhla během let, které předcházely zveřejnění sporného rozhodnutí, odpovídají spravedlivé kompenzaci za újmu utrpěnou společností Idromacchine.

75 Zatřetí je třeba konstatovat, že žalobci každopádně mohli zásadním způsobem omezit rozsah nemajetkové újmy utrpěné společností Idromacchine. Vzhledem k tomu, že žalobci tvrdí, že italský certifikační orgán vydal společnosti Idromacchine dne 5. října 2004 prohlášení o shodě dotčených zásobníků s platnými normami, je třeba z toho vyvodit, že se společnost Idromacchine mohla odvolávat na uvedené prohlášení, zejména u svých stávajících nebo potencionálních klientů, aby vyvrátila, již před zveřejněním sporného rozhodnutí, věrohodnost negativních posouzení, která se jí v uvedeném rozhodnutí týkala, a omezila tak z nich vyplývající poškození své image a dobré pověsti. Z tohoto důvodu je třeba rovněž odmítnout jako neopodstatněné argumenty vznesené žalobci v odpověď na otázky položené Tribunálem na jednání, podle kterých poškození image a dobrého jména společnosti Idromacchine bylo o to větší, že od svého zveřejnění bylo sporné rozhodnutí první informací o této společnosti, kterou zobrazoval internetový vyhledávač, a že uvedené rozhodnutí bylo přístupné jak na internetové stránce generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž, tak i na internetové stránce Úředního věstníku, jehož čtenost je velmi vysoká.

76 Ve světle všech úvah uvedených v bodech 71 až 75 výše a vzhledem k tomu, že žalobci nepředložili přesnější informace o rozsahu poškození image a dobré pověsti společnosti Idromacchine, má Tribunál za to, že spravedlivým odškodněním je náhrada ve výši 20 000 eur.

77 Na druhém místě, co se týče návrhů žalobců týkajících se přiznání kompenzačních úroků za období od zveřejnění sporného rozhodnutí do dne vyhlášení rozsudku a úroků z prodlení za období od vyhlášení rozsudku do úplného zaplacení přiznaných

náhrad, je třeba zaprvé připomenout, že pokud jsou splněny podmínky mimosmluvní odpovědnosti Společenství, nelze nezohlednit nepříznivé důsledky vyplývající z časového úseku, který uplynul mezi poškozujícím jednáním, a dnem uhrazení škody, neboť je třeba přihlédnout k měnovému znehodnocení (rozsudek Tribunálu ze dne 13. července 2005, Camar v. Rada a Komise, T-260/97, Sb. rozh. s. II-2741, bod 138;rovněž v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. února 1994, Grifoni v. ESAE, C-308/87, Recueil s. I-341, bod 40). Je třeba uvést, že toto měnové znehodnocení se odráží v roční sazbě inflace stanovené pro dotyčné období Eurostatem (statistický úřad Evropské unie) v členském státě, v němž mají tyto společnosti sídlo (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 2000, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, Recueil, s. I-203, body 220 a 221; výše uvedený rozsudek Tribunálu Camar v. Rada a Komise, bod 139, a rozsudek Tribunálu ze dne 26. listopadu 2008, Agraz a další v. Komise, T-285/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 50). V tomto ohledu je třeba v projednávané věci konstatovat, že k poškozujícímu jednání došlo v den zveřejnění sporného rozhodnutí v Úředním věstníku, tedy dne 18. února 2005.

78 Za těchto podmínek je třeba rozhodnout, že Komise je povinna uhradit kompenzační úroky za období od zveřejnění sporného rozhodnutí dne 18. února 2005 do dne vyhlášení projednávaného rozsudku, ve výši sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace, která se použila v daném období, zvýšené o dva procentní body.

79 Zadruhé podle judikatury Soudního dvora může být částka přiznané náhrady škody doplněna o úroky z prodlení ode dne vyhlášení rozsudku, který ukládá povinnost nahradit újmu (viz v tomto smyslu rozsudky Dumortier a další v. Rada, bod 26 výše, bod 25, a Mulder a další v. Rada a Komise, bod 77 výše, bod 35; rozsudek Agraz a další v. Komise, bod 77 výše, bod 55). Podle judikatury se použitý úrok vypočítá na základě sazby stanovené ECB pro hlavní refinanční operace, která se použila v daném

období, zvýšené o dva procentní body (rozsudky Camar v. Rada a Komise, bod 77 výše, bod 146, a Agraz a další v. Komise, bod 77 výše, bod 55).

80 Za těchto podmínek je třeba rozhodnout, že Komise je povinna uhradit úroky z prodlení za období ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení uvedené náhrady, ve výši sazby stanovené ECB pro hlavní refinanční operace, která se použila v daném období, zvýšené o dva procentní body.

81 Na třetím místě je k návrhům žalobců, aby byla napravena image společnosti Idromacchine, třeba připomenout, že podle judikatury z čl. 288 druhého pododstavce ES a článku 235 ES – které nevylučují poskytnutí naturální náhrady – vyplývá, že soud Evropské unie má pravomoc ukládat Společenství jakoukoli formu náhrady, která je v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států v oblasti mimosmluvní odpovědnosti, včetně, jeví-li se jako slučitelná s těmito zásadami, naturální náhrady, případně formou příkazu jednat nebo se jednání zdržet (rozsudek Galileo International Technology a další v. Komise, bod 26 výše, bod 63).

82 V projednávané věci návrhy žalobců směřující k tomu, aby Tribunál uložil napravit image společnosti Idromacchine buď tím, že bude v Úředním věstníku zveřejněna oprava údajně mylných sdělení, která jsou uvedena ve sporném rozhodnutí, nebo že bude hospodářským subjektům působícím v odvětví stavby námořních lodí adresován dopis opravující údajně mylné informace uvedené ve sporném rozhodnutí, musí být zamítnuty jako neopodstatněné. Žalobci sice několikrát ve svých písemnostech v zásadě zopakovali, že společnost Idromacchine nijak neporušila smluvní povinnosti vůči společnosti De Poli, je však třeba připomenout, že pochybení Komise, které bylo na návrh žalobců uznáno v bodě 56 výše, spočívá ve vyzrazení jména společnosti Idromacchine, a nikoli v tom, že nesprávně posoudila skutkový stav, když ve sporném rozhodnutí učinila závěr, že je společnost Idromacchine odpovědná za porušení svých smluvních závazků, které má vůči společnosti De Poli. Vzhledem k tomu, že žalobci nepodali v tomto ohledu žádný návrh, není konstatování takového nesprávného posouzení ze strany Komise předmětem projednávané žaloby, takže není na místě

zkoumat, zda se Komise dopustila uvedeného nesprávného posouzení a ani *a fortiori* nařídit Komisi, aby přijala opatření k nápravě image a dobré pověsti společnosti Idromacchine.

83 Návrh na nápravu image a dobré pověsti společnosti Idromacchine formulovaný žalobci je tedy třeba zamítnou jako neopodstatněný.

84 Na základě závěru, ke kterému došel Tribunál přezkumem návrhu na náhradu škody žalobců z titulu nemajetkové újmy společnosti Idromacchine, je tedy třeba zaprvé rozhodnout, že podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství jsou splněny, zadruhé přiznat společnosti Idromacchine částku ve výši 20 000 eur z titulu náhrady za její nemajetkovou újmu, zatřetí uložit Komisi, aby uhradila kompenzační úroky z této částky za období od zveřejnění sporného rozhodnutí v Úředním věstníku dne 18. února 2005 do dne vyhlášení projednávaného rozsudku, ve výši sazby stanovené ECB pro hlavní refinanční operace, která se použila v daném období, zvýšené o dva procentní body, a začtvrté uložit Komisi, aby uhradila úroky z prodlení z této částky za období ode dne vyhlášení projednávaného rozsudku do úplného zaplacení uvedené náhrady, ve výši sazby stanovené ECB pro hlavní refinanční operace, která se použila v daném období, zvýšené o dva procentní body.

K nemajetkové újmě utrpěné A. Capuzzem a R. Capuzzem

85 Z písemností žalobců vyplývá, že v podstatě tvrdí, že A. Capuzzo a R. Capuzzo utrpěli dva typy nemajetkové újmy. Zaprvé žalobci tvrdí, že poškození image a dobré pověsti společnosti Idromacchine se „v důsledku“ dotklo A. Capuzza a R. Capuzza jakožto 100 % vlastníků společnosti Idromacchine a manažerů této společnosti. Zadruhé mají

žalobci za to, že zažívali „úzkost“, která vyplývala u [A. Capuzza a R. Capuzza] z naléhavé potřeby napravit škodu, kterou způsobila Komise tím, že zveřejnila informace, které považovali a nadále považují za lživé“, jakož i „nejistotu“ a „frustraci“ vyplývající z marných kroků, které učinili po zveřejnění sporného rozhodnutí, aby získali náhradu škody utrpěnou společností Idromacchine.

86 Vzhledem k tomu, že v bodě 57 výše již bylo konstatováno, že se Komise dopustila chybného jednání, vyplývajícího z toho, že porušila povinnost profesního tajemství, je třeba přezkoumat, zda žalobci v projednávané věci prokázali, že A. Capuzzo nebo R. Capuzzo utrpěli skutečnou a určitou nemajetkovou újmu a že existuje příčinná souvislost mezi tímto chybným jednáním a jejich údajnou nemajetkovou újmou. Judikatura uvedená v bodě 27 výše stanoví, že není-li splněna jedna z těchto podmínek, nemůže vzniknout odpovědnost Společenství.

87 Na prvním místě je k poškození image a dobré pověsti, jež údajně A. Capuzzo a R. Capuzzo utrpěli „v důsledku“ poškození image a dobré pověsti utrpěné společností Idromacchine, třeba konstatovat, jak uvedla Komise, že jejich jména nejsou nikde ve sporném rozhodnutí uvedena a že jim v tomto rozhodnutí není osobně přičítáno protiprávní jednání.

88 Dále je třeba uvést, že pouhá skutečnost, že A. Capuzzo a R. Capuzzo mají 100% podíl na základním kapitálu společnosti Idromacchine a že jsou v této společnosti hlavními manažéry, nemůže změnit konstatování, podle kterého bylo Komisí ve sporném rozhodnutí zpochybněno pouze jednání společnosti Idromacchine, a nikoli jejích akcionářů nebo manažerů. V tomto ohledu lze zdůraznit, jak vyplývá z formulací uvedených ve sporném rozhodnutí a zopakovaných v bodech 8 až 12 výše, že v uvedeném rozhodnutí byla zpochybněna samotná schopnost společnosti plnit

smluvní povinnosti a dodávat výrobky odpovídající platným normám, a nikoli schopnosti A. Capuzza nebo R. Capuzza jakožto manažerů nebo společníků.

89 Konečně v souvislosti s odkazem žalobců na rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 1999, New Europe Consulting a Brown v. Komise (T-231/97, Recueil, s. II-2403, body 54 a 55) je třeba uvést, že se skutkové okolnosti této věci odlišují od skutkových okolností projednávané věci a nelze na základě nich dojít k totožnému závěru. I když z bodů 54 a 55 uvedeného rozsudku vyplývá, že Tribunál měl v této věci za to, že poškození dobré pověsti dotčeného podniku zasáhlo dobrou pověst jejího manažera, který vlastnil 99 % jejího kapitálu, bylo tomu tak z důvodu okolností projednávané věci, kdy uvedený manažer vykonával činnost tohoto podniku nejprve sám ve formě „podniku fyzické osoby“ a kdy se osobně nacházel v nejistotě kvůli Komisi, která ho samotná nutila k tomu, aby vyvíjel úsilí za účelem změny situace, kterou sama vytvořila. V projednávané věci ale žalobci neprokázali, že nastala jedna nebo druhá z těchto okolností.

90 Je tedy třeba konstatovat, že žalobci neprokázali existenci poškození image a dobré pověsti A. Capuzza nebo R. Capuzza jakožto společníků nebo manažerů společnosti Idromacchine.

91 Na druhém místě stran nemajetkové újmy utrpěné A. Capuzzem a R. Capuzzem v důsledku jejich „úzkosti“ vyplývající z nutnosti napravit image společnosti Idromacchine a z jejich „nejistoty“ a „frustrace“ z důvodu marných kroků, které učinili po zveřejnění sporného rozhodnutí, aby získali náhradu škody utrpěnou společností Idromacchine, je třeba konstatovat, že se žalobci omezují na tvrzení, že utrpěli psychickou újmu, aniž o tom předkládají jakýkoliv důkaz.

92 Kromě toho v projednávané věci z písemností předložených žalobci Tribunálu v žádném případě nevyplývá, že administrativní kroky, které A. Capuzzo a R. Capuzzo osobně podnikli jakožto manažeři společnosti Idromacchine, spočívaly ještě v něčem jiném než v zaslání dvou podepsaných dopisů italskému ministerstvu zahraničních věcí a Komisi. Tyto jediné kroky přitom nelze považovat za něco, co by mohlo vyvolat nepříjemnosti, které by přesáhly běžné důsledky podnikatelského života pro manažery, jako jsou A. Capuzzo a R. Capuzzo, a tedy co by mohlo představovat nemajetkovou újmu.

93 Žalobci tedy neprokázali, že A. Capuzzo nebo R. Capuzzo trpěli „úzkostí", „nejistotou" nebo „frustrací" představující skutečnou a určitou újmu.

94 Ve světle všech úvah uvedených v bodech 85 až 93 výše, je třeba návrh na náhradu škody žalobců z důvodu nemajetkové újmy, kterou měli utrpět A. Capuzzo a R. Capuzzo, zamítnout. Za těchto podmínek je třeba zamítnout jako neopodstatněné návrhy žalobců, které učinili v rámci druhého a třetího žalobního důvodu, aby jim byly přiznány v této souvislosti kompenzační úroky a úroky z prodlení nebo aby byla Komisi uložena povinnost „napravit" jejich image a dobrou pověst.

2. *K návrhu na náhradu majetkové újmy*

95 Žalobci tvrdí, že utrpěli čtyři typy majetkové újmy.

96 Na prvním místě žalobci požadují náhradu škody, kterou měli utrpět z důvodu nutnosti předložit za společnost Idromacchine Italské republice i Komisi formální žádosti o přístup k dokumentům, které si tyto posledně uvedené orgány vyměnili v rámci

řízení o státních podporách, které vedlo k přijetí sporného rozhodnutí. V tomto ohledu se domáhají náhrady škody ve výši 3 569,28 eur odpovídající výdajům za právní zastoupení a cestovním výdajům za zaměstnance společnosti Idromacchine, které byly vynaloženy za přístup k dokumentům, kterými disponovaly italské orgány, a ve výši 9 072 eur odpovídající nákladům za technický a účetní odborný posudek týkající se škod, které společnosti Idromacchine měla utrpět, a který byl objednán u auditorské společnosti pro účely projednávaného řízení (dále jen „odborný posudek“).

97 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 91 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu jsou nahraditelnými náklady nutné výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením.

98 Zaprvé stran výdajů spojených s odborným posudkem, který žalobci nechali vypracovat, aby v rámci tohoto řízení před Tribunálem prokázali výši svých tvrzených škod, je tedy třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury takové výdaje vynaložené účastníky řízení na soudní řízení nemohou být považovány za újmu odlišnou od břemene nákladů řízení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. června 1999, Komise v. Montorio, C-334/97, Recueil, s. I-3387, bod 54, a usnesení Tribunálu ze dne 14. září 2005, Ehcon v. Komise, T-140/04, Sb. rozh. s. II-3287, bod 79).

99 Je tudíž nutné konstatovat, že není opodstatněné, aby žalobci získali na základě čl. 288 odst. 2 ES náhradu výdajů spojených s odborným posudkem, který nechali vypracovat pro účely tohoto řízení.

100 Zadruhé stran výdajů za právní zastoupení a cestovních výdajů zaměstnance společnosti Idromacchine spojených se žádostmi o přístup ke korespondenci vyměněné mezi Italskou republikou a Komisí, které žalobci podali během postupu předcházejícího tomuto řízení, je třeba připomenout, že Tribunál rozhodl, že i když je podstatná část právní práce obecně vykonána během postupu předcházejícího soudnímu řízení, článek 91 jednacího řádu se týká pouze řízení před Tribunálem, s vyloučením fáze, která mu předchází. To vyplývá zejména z článku 90 téhož řádu, který hovoří o „řízení před Tribunálem" (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 24. ledna 2002, Groupe Origny v. Komise, T-38/95 DEP, Recueil, s. II-217, bod 29 a citovaná judikatura). Uznat tedy, že takové výdaje jsou nahraditelnou újmou v rámci žaloby na náhradu škody, by bylo v rozporu s nenávratným charakterem nákladů vzniklých během postupu předcházejícího soudnímu řízení (usnesení Ehcon v. Komise, bod 98 výše, bod 79).

101 Je tedy třeba rovněž konstatovat, že není důvod přiznat žalobcům na základě čl. 288 odst. 2 ES náhradu za výdaje na právní zastoupení a cestovní výdaje zaměstnance společnosti Idromacchine, které byly vynaloženy v souvislosti s postupem přecházejícím tomuto řízení před Tribunálem.

102 Ve světle úvah uvedených v bodech 95 až 101 výše, je tedy třeba zamítnout návrhy na náhradu výdajů vynaložených žalobci před zahájením tohoto řízení a pro účely tohoto řízení.

103 Na druhém místě, vzhledem k tomu, že Tribunál již v bodě 57 výše konstatoval, že se Komise dopustila pochybení, které mohlo založit mimosmluvní odpovědnost Společenství, je třeba přezkoumat, zda žalobci prokázali existenci každé ze tří ostatních majetkových újem, kterých se dovolávají, a zda existuje příčinná souvislost mezi každou z uvedených újem, kterých se dovolávají, a tímto pochybením. Judikatura

uvedená v bodě 27 výše stanoví, že není-li splněna jedna z těchto podmínek, nemůže vzniknout odpovědnost Společenství.

104 Zaprvé se žalobci domáhají náhrady škody ve výši 3 900 000 eur odpovídající hodnotě výroby dotčených zásobníků. Podle žalobců se společnosti Idromacchine nepodařilo uvedené zásobníky znovu prodat z důvodu sdělení týkajících se jejich údajné vadnosti uvedených ve sporném rozhodnutí, jak bylo v podstatě uvedeno v dopise zprostředkovatele prodeje ze dne 30. března 2007, který přiložili k návrhu žaloby (dále jen „dopis zprostředkovatele prodeje“).

105 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že ve svých písemnostech žalobci tvrdí, že vzhledem k tomu, že dotčené zásobníky zůstaly po zveřejnění sporného rozhodnutí neprodány, „společnost Idromacchine došla tak daleko, že začala ve spolupráci s jinými společnostmi daného odvětví a několika námořními dopravci bez úspěchu stavět *ad hoc* loď (jejíž fyzické a mechanické parametry [byly] srovnatelné s parametry lodi [společnosti De Poli], na kterou měly být objednané zásobníky nainstalovány“. Proto, ač není nutné rozhodnout o věrohodnosti dopisu zprostředkovatele prodeje jakožto důkazu, který Komise zpochybňuje, je třeba uvést, že dotčené zásobníky nebyly znovu prodány z toho důvodu, že byly vyrobeny tak, aby odpovídaly konkrétním vlastnostem lodí, na které je měla společnost De Poli nainstalovat, a nikoli z důvodu chybného jednání Komise při zveřejnění sporného rozhodnutí, což uznali i samotní žalobci.

106 Kromě toho je třeba každopádně uvést, že majetková újma společnosti Idromacchine v tomto ohledu přímo nevyplývá ze skutečnosti, že se Komise dopustila pochybení, ale ze skutečnosti, že společnost De Poli za uvedené zásobníky nezaplatila. Společnosti Idromacchine by tedy mohlo být případně přiznáno odškodnění za tuto majetkovou újmu v rámci žaloby na určení smluvní odpovědnosti před vnitrostátními soudy,, a nikoli v rámci tohoto řízení.

107 Z toho vyplývá, že žalobci neprokázali, že existuje příčinná souvislost mezi pochybením Komise a majetkovou újmou, kterou měla utrpět společnost Idromacchine z důvodu skutečnosti, že tato společnost musela nést náklady na výrobu dotčených zásobníků, které zůstaly neprodány. Návrh na náhradu škody vznesený žalobci je tedy třeba v tomto ohledu zamítnout.

108 Zadruhé žalobci požadují náhradu ve výši 1 013 000 eur odpovídající údajné „nevytíženosti majetku a zařízení společnosti Idromacchine výlučně určených pro jediné odvětví výroby parních kotlů od roku 2005 do roku 2008". Žalobci tvrdí, že „od roku 2005 byla společnost Idromacchine nucena nést sérii nesnížitelných nákladů, aby zachovala při životě odvětví, které se stalo neproduktivní právě v důsledku zveřejnění informací" ve sporném rozhodnutí. V tomto ohledu žalobci znovu ve svých písemnostech uvádějí tabulku vytvořenou zaměstnancem společnosti Idromacchine, podle které bylo pro výrobu zásobníků potřebných čtrnáct zařízení, která společnost Idromacchine pořídila v letech 1995 až 2002 a jejichž celková hodnota byla 1 013 000 eur.

109 Je třeba uvést, že byť by částka požadovaná žalobci odrážela, podle jejich odhadů, hodnotu zařízení používaného pro výrobu zásobníků v roce 2008, nesouvisí taková částka nijak se samotným předmětem jejich návrhu na náhradu škody z důvodu, že uvedená zařízení nebyla po přijetí sporného rozhodnutí po dobu tří let používána. Za těchto podmínek je nutné konstatovat, že újma, za kterou se domáhají náhrady ve výši 1 013 000 eur, není skutečná a určitá.

110 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobci v projednávané věci nijak neprokázali příčinnou souvislost mezi pochybením Komise a skutečností, že společnost Idromacchine nemohla tato zařízení po přijetí sporného rozhodnutí po dobu tří let používat.

111 Zaprvé argumenty žalobců, podle kterých odvětví výroby parních kotlů zaznamenalo v letech 2005 až 2008 růst a na společnost Idromacchine si kromě společnosti De Poli nikdy nestěžovali jiní klienti, vůbec neznamenají, že obrat společnosti Idromacchine, a tudíž i její schopnost odpisovat tato zařízení, by se během tohoto období nesnížil, pokud by sporné rozhodnutí nebylo zveřejněno. Ze skutečnosti, že trh roste, nelze vyvodit, že obrat podniku, který se na tomto trhu působí, se nutně zvýší.

112 Dále dopis zprostředkovatele prodeje, který žalobci předložili a podle kterého klienti oslovení v souvislosti s prodejem dotčených zásobníků „neustále vznášeli nepřekonatelné výhrady [s ohledem na] údajnou vadnost [dotčených] zásobníků, jak ji zmínila Evropská komise v [Úředním věstníku] dne 18. února 2005“, nemůže prokázat existenci dostatečně přímé příčinné souvislosti mezi zveřejněním sporného rozhodnutí a skutečností, že společnost Idromacchine zaznamenala v letech 2005 až 2008 značný pokles obratu, takže nemohla využívat svá zařízení po dobu tří let po přijetí sporného rozhodnutí z důvodu pochybení, kterých se dopustila Komise. V tomto ohledu je totiž nutné zdůraznit, že žalobci nepředložili žádný důkaz, že z důvodu zveřejnění sporného rozhodnutí se stávající nebo potenciální klienti společnosti Idromacchine rozhodli od ní neobjednat jiné zásobníky než ty, o kterých se zmínilo sporné rozhodnutí, nebo že například po zveřejnění sporného rozhodnutí byla společnost Idromacchine vyškrtnuta ze seznamu prodejců, na kterém byla uvedena a o kterém žalobci ve svých písemnostech uvádějí, že pouhé „zařazení na takové seznamy umožň[ovalo] získat objednávky“.

113 Konečně žalobci nijak nevysvětlili důvody, na základě kterých mělo zveřejnění sporného rozhodnutí vést ke snížení obratu společnosti Idromacchine, i když se tato společnost mohla u stávajících nebo potencionálních klientů dovolávat skutečnosti, kterou uvedli žalobci ve svých písemnostech, že dotčené zásobníky odpovídají platným

normám, jak s konečnou platností uznal italský certifikační orgán dne 5. října 2004, ještě před samotným zveřejněním sporného rozhodnutí.

114 Z úvah uvedených v bodech 108 až 113 výše tedy vyplývá, že žalobci neprokázali existenci skutečné a určité újmy ani existenci příčinné souvislosti mezi pochybením Komise a jejich údajnými hmotnými újmami odpovídajícími údajné „nevytíženosti majetku a zařízení společnosti Idromacchine výlučně určených pro jediné odvětví výroby parních kotlů od roku 2005 do roku 2008".

115 Zatřetí žalobci požadují náhradu ve výši 534 000 eur z důvodu údajné ztráty příjmů, kterou utrpěla společnost Idromacchine z důvodu poklesu objednávek na zásobníky a která odpovídá celkové částce příjmů, kterých by dosáhla v letech 2005 až 2008, pokud by sporné rozhodnutí nebylo zveřejněno. V tomto ohledu stačí konstatovat, jak bylo uvedeno v bodě 111 výše, že žalobci nepředložili žádný důkaz o existenci příčinné souvislosti mezi pochybením Komise a poklesem obratu společnosti Idromacchine, a tedy jejích zisků.

116 Je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný návrh na náhradu škody podaný žalobci v rozsahu, v němž se týká všech jejich údajných hmotných újem, které ohodnotili celkovou částkou ve výši 5 459 641,28 eur. Z výše uvedeného vyplývá, že návrhy žalobců, v rámci prvního žalobního důvodu, aby jim byly přiznány kompenzační úroky a úroky z prodlení z uvedené částky, musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

117 Ve světle všech výše uvedených úvah je tedy třeba rozhodnout, že projednávané žalobě musí být vyhověno v rozsahu, v němž se žalobci domáhají náhrady nehmotné újmy utrpěné společností Idromacchine, a že ve zbývající části se žaloba zamítá.

K nákladům řízení

118 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady řízení mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

119 Vzhledem k tomu, že žalobě bylo částečně vyhověno, budou okolnosti věci náležitě zohledněny rozhodnutím, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí dvě třetiny nákladů řízení žalobců, a tudíž, že tyto posledně uvedené osoby ponesou jednu třetinu vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Komisi se ukládá zaplatit společnosti Idromacchine Srl náhradu škody ve výši 20 000 eur z důvodu nemajetkové újmy, kterou tato společnost utrpěla.

2) Náhrada škody přiznaná společnosti Idromacchine se zvyšuje o kompenzační úroky za období od 18. února 2005 do dne vyhlášení tohoto rozsudku, a to ve výši sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body.

3) Náhrada škody přiznaná společnosti Idromacchine se zvyšuje o úroky z prodlení za období ode dne vyhlášení tohoto rozsudku do úplného zaplacení uvedené náhrady, a to ve výši sazby stanovené ECB pro hlavní refinanční operace, zvýšené o dva procentní body.

4) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

5) Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí dvě třetiny nákladů řízení společnosti Idromacchine, A. Capuzza a R. Capuzza, kteří ponesou jednu třetinu vlastních nákladů řízení.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. listopadu 2011.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 7841

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 7846

Právní otázky ..... II - 7848

1. K návrhu na náhradu nemajetkových újem ..... II - 7851

K nemajetkové újmě utrpěné společností Idromacchine ..... II - 7851

K protiprávnímu jednání vytýkanému Komisi ..... II - 7851

K existenci skutečné škody ..... II - 7860

K existenci příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a tvrzenou újmou .. II - 7861

K náhradě nemajetkové újmy utrpěné společností Idromacchine ..... II - 7863

K nemajetkové újmě utrpěné A. Capuzzem a R. Capuzzem ..... II - 7868

2. K návrhu na náhradu majetkové újmy ..... II - 7871

K nákladům řízení ..... II - 7878